

URBIS

Editor: Nicoleta Popescu

Copertă: Flory Preda

Tehnoredactare: Florența Sava

Corectură: Georgeta Nicolae

We know
books

Toate drepturile rezervate Editurii Prestige

Copyright © 2024 Editura Prestige

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LONDON, JACK

Colț Alb / Jack London. - București : Prestige, 2024

ISBN 978-630-332-108-0

821.111

Tel.: 0732.55.88.33

www.edituraprestige.ro

www.facebook.com/edituraprestigeoficial

Jack London

Colț Alb

PRESTIGE
KIDS

București - 2024

Partea a I-a

CAPITOLUL 1

Pârtia cărnii

Pădurea de molift negru șerpuia mohorâtă de-a lungul malurilor înghețate. Vântul despuiase de curând arborii de veșmântul lor alb de gheață și, în lumina palidă a asfințitului, trunchiurile negre, prevestitoare de nenorocire, păreau că se pleacă unul spre altul. O tăcere nemărginită domnea asupra întinderii și întregul ținut nu era decât o pustietate nesfârșită și fără de viață, încremenită, atât de însingurată și rece, că nici tristețe nu mai trezea. Te îmbia parcă să râzi, dar un râs ce înfiora mai mult decât orice tristețe, un râs fără voioșie, ca zâmbetul sfinxului, un râs rece ca gheața, în care sălășluia ceva din grozăvia celor nestrămutate. Era Wildul¹, sălbaticul wild de la miazănoapte, cu inima de gheață.

Dar viața totuși era, undeva, departe, în acest ținut, o viață sfidătoare. În josul apei înghețate trudea un atelaj de câini-lupi. Blana lor zburlită prinsese chiciură, iar răsufierea le îngheța în aer, de cum ieșea din gură în pufăituri de aburi, așternându-li-se apoi în cristale pe blană. Prinși în hamuri și șleauri² de piele, câinii trăgeau după ei o sanie. Era o sanie

1. Wild - regiune care se află la periferia zăpezilor veșnice, străbătută de cercul polar nordic. (n.e.)

2. Șleau - curele groase din piele, funii pentru tras sania. (n.e.)

fără tălpici, făcută din scoarță groasă de mestecăn, cu fundul de-a dreptul pe zăpadă. Botul îi era adus în sus și răsucit ca un sul, anume ca să împingă sub sanie coama de zăpadă afânată, ce se ridica dinainte în valuri. Pe sanie se afla legată zdravăn o ladă lungă și îngustă. Mai erau și altele: paturi, o secure, un ibric pentru cafea și o tigaie; dar în ochi îți sărea mai întâi lada lungă și îngustă, care ocupa mai tot locul.

Înainte câinilor, pășea anevoie un bărbat cu rachete mari în picioare. În urma saniei, un altul. În lada de pe sanie zăcea un al treilea, pentru care truda se sfârșise, un om pe care wildul îl doborâse și îl răpusese, pentru a nu se mai putea urni sau lupta vreodată. Prin natura lui, wildul nu iubește mișcarea. Pentru el viața e o ocară, căci viața înseamnă mișcare; și wildul năzuiește întotdeauna să nimicească mișcarea. El îngheață apa pentru a o opri să alerge spre mare, alungă seva din arbori, de-i face să înghețe până-n măduvă, dar cel mai sălbatic și mai grozav îl hăituește și-l doboară wildul pe om - omul, fapturna cea mai neastâmpărată, mereu răzvrătită împotriva zicalei, după care mișcarea trebuie să ducă până la urmă la nemișcare.

Totuși, înaintea și în urma saniei, neînfricați și dârji, pășeau anevoie cei doi oameni care nu fuseseră încă răpuși, își acoperiseră trupurile cu blănuri și cu piei moi. Genele, obraji și buzele le erau atât de încărcate de cristalele răsuflării lor înghețate, că nici nu li se mai putea desluși chipul. Ai fi zis că sunt niște arătări, ciocli dintr-o lume a duhurilor, la înmormântarea unei stafii. Nu erau însă decât oameni care răzbăteau prin pustietate, prin ținutul amăgirii și tăcerii, bieți vântură-lume, porniți într-o aventură uriașă, luptându-se cu strășnicia unei lumi tot atât de îndepărtată, străină și încremenită, pre cât e hăul văzduhului.

Mergeau fără vorbă, cruțându-și suflarea pentru truda trupurilor. Pretutindeni domnea tăcerea, care îi apăsa ca o

povară. O simțeau cum le apasă creierii, întocmai cum scafandrul simte în adâncuri o presiune de mai multe atmosfere³. Îi strivea sub greutatea imensității fără margini și a unei sorți de nestrămutat. Îi strivea până în cele mai tainice ascunzișuri ale sufletului, storcând din ei, așa cum storci sucule din boaba de strugure, toate patimile și exaltările înșelătoare și neîngăduita prețuire de sine a omului, până ce și-au dat seama că sunt pieritori și mărunți, bieți atomi, biete fire de praf ce se mișcă cu prea puțină viclenie și fără un dram de minte în vârtoarea jocului marilor elemente și forțe oarbe dezlănțuite.

Trecu o oră, și încă una. Lumina palidă a zilei scurte, lumina fără soare, începuse să se destrame, când un urlet slab și îndepărtat străpunse atmosfera încremenită. Urletul crescua în icniri repezi, până ce ajunse la cea mai înaltă notă, unde stăruia tremurător și încordat, apoi se stinse încet. De n-ai fi simțit în el o sălbăticie jalnică și o poftă mistuitoare, ai fi putut crede că e vreun suflet rătăcit care se tânguie. Omul din față întoarse, capul până ce privirea lui o întâlni pe a celui din urmă. Și atunci, pe deasupra lăzii lungi și înguste, amândoi dădură din cap cu înțele.

Un nou urlet străpunse tăcerea. De astădată, cei doi oameni își dădură seama dincotro vine: venea din urmă, de undeva de pe întinderea de zăpadă peste care trecuseră. Un al treilea urlet, ce părea răspunsul, se auzi tot dinapoia lor, dar din stânga celui de-al doilea urlet.

— Ne-au luat urma, Bill, spuse omul din față.

Glasul îi răsuna răgușit și parcă dintr-o altă lume, iar ca să vorbească, se trudise de-a binelea.

— Carnea e rară, îi răspunse tovarășul său. N-am mai văzut urme de iepure, nu știu de câte zile.

După aceea nu mai scoaseră o vorbă, deși rămaseră cu urechile ciulite la urletele de pradă ce nu mai conteneau înapoia lor.

3. Atmosferă - unitate cu care se măsoară presiunea.

La căderea nopții, vârstă câinii într-un desiş de molift de pe malul apei și înghebară tabăra. Sicriul așezat lângă foc le slujea deopotrivă de scaun și de masă. Câinii-lupi, înghesuiți, ceva mai departe de foc, mârâiau și se ciorovăiau între ei, dar nu prea se arătau dornici să se afunde în beznă.

— Henry, mi se pare că se ațin pe lângă tabără mai aproape ca de obicei, observă Bill.

Henry, care stă aplecat asupra focului, potrivit ibricul de cafea cu o bucată de gheață, dădu din cap. Și nici nu se grăbi să vorbească până ce nu-și luă locul pe sicriu și nu începu să mănânce.

— Știi ei unde le e pielea la adăpost. Tot e mai bine să înfulece decât să fie înfulecați. Câinii ăștia nu-s proști deloc.

Bill dădu din cap.

— Eh, nu știi, zău.

Tovarășul îl privi mirat:

— Nu te-am mai auzit până acum să te îndoiești de deșteptăciunea lor.

— Henry, spuse celălalt, mestecându-și tacticos fasolea, ai auzit ce larmă au făcut când le-am dat de mâncare?

— S-au bătut pe ea mai mult ca de obicei, recunosc Henry.

— Câți câini avem, Henry?

— Șase.

— Bine, Henry... Bill se opri o clipă pentru a da mai multă greutate vorbelor sale. După cum ți-am spus, Henry, avem șase câini. Am scos din sac șase peștiși, am dat fiecărui câine câte unul, dar un câine a rămas fără pește.

— Ai numărat greșit.

— Avem șase câini - o luă celălalt de la capăt, calm. Am scos șase pești.

Ureche Tăiată a rămas fără pește. După aia, m-am dus la sac și i-am dat și lui un pește.

— Avem numai șase câini, spuse Henry.

— Henry, continuă Bill, nu vreau să spun că toți erau câini, dar șapte au primit pește.

Henry se opri din mâncat și, aruncând o privire pe deasupra focului, numără câinii.

— Acum îs doar șase, spuse el.

— L-am văzut pe celălalt rupând-o la fugă prin nămeți, zise Bill cu nepăsare. Am văzut șapte. Henry îl privi compătimitor și spuse:

— Ce n-aș da să se termine odată drumul ăsta!

— Ce vrei să spui, întrebă Bill.

— Vreau să spun că încercătura pe care o ducem cu noi îți cam zdruncină nervii și că ai început să ai vedenii.

— M-am gândit la asta - răspunse Bill cu seriozitate. Și cum îți spuneam: când l-am văzut că o tullește peste nămeți, m-am uitat pe zăpadă și i-am văzut urmele. După aia, am numărat câinii și tot șase mi-au ieșit la socoteală. Urmele mai sunt și acum pe zăpadă. Vrei să le vezi? Hai să ți le arăt.

Henry nu răspunse, ci mesteca mai departe, în tăcere, până ce își termină mâncarea. O încheie cu o ceașcă de cafea, apoi își șterse gura cu dosul palmei și zise:

— Adică, crezi că... un urlet tânguitor, de o jale sălbatică, venind de undeva din beznă, îi curmă vorba. Se opri să-l asculte, apoi își încheie fraza, arătând în direcția de unde venea urletul, era vreunul din ei?

Bill dădu din cap.

— Al dracului să fie dacă nu-i așa. Doar ai văzut și tu ce larmă au făcut câinii!

Urlet după urlet, și altele care le răspundeau, transformă tăcerea într-un adevărat balamuc. De pretutindeni se auzeau urlete, iar câinii își arătau spaima ghemuindu-se unul într-altul și atât de aproape de foc, încât dogoarea le pârlea părul. Înainte de a-și aprinde pipa, Bill mai azvârli câteva lemne pe foc.

— Mi se pare că te-ai cam pierdut cu firea, spuse Henry.

— Henry... Bill trase gânditor din pipă și după un răstimp urmă: Henry, mă gândeam... zău că ăsta e cu mult mai fericit decât o să fim noi amândoi vreodată!

Făcu semn către cel de-al treilea, arătând cu degetul mare în jos, spre lada pe care erau așezați.

— Când om muri noi, Henry, mare noroc dacă om avea destui bolovani peste hoiturile noastre, ca să ne apere de câini.

— Dar noi nu avem familie, nici bani și nici toate alelalte ca asta - adaugă Henry. Nu-i de nasul nostru să ne ducă atâta cale ca să ne îngroape.

— Ce mă frământă pe mine, Henry, este ce căuta la capătul pământului, prin locuri uitate de Dumnezeu, unul ca ăsta, care la el acasă era cineva și care n-ar fi avut nevoie niciodată să-și bată capul ce să mănânce sau cu ce să se acopere; asta nu pricep eu.

— Putea să trăiască până la adânci bătrâneți, dacă rămânea la el acasă, încuviință Henry.

Bill dădu să mai spună ceva, dar își luă seama. Se mulțumi să arate cu degetul spre zidul de întuneric ce-i apăsa de pretutindeni. În bezna de nepătruns nu puteai desluși vreo formă, ci doar o pereche de ochi care străluceau ca jăraticul. Henry mai arăta cu capul o a doua și o a treia pereche. În jurul taberei se afla un cerc de ochi sclipitori. În răstimpuri, o pereche de ochi se mișca sau dispărea, ca să reapară după o clipă.

Neliniștea câinilor crescuse și, cuprinși de spaimă, dădură buzna spre foc, târându-se și ghemuindu-se la picioarele oamenilor. În învălmășeală, unul din câini nimeri peste foc și începu să schelălăiască de durere și de spaimă, când mirosul de păr pârlit se răspândi în aer. Larma făcu o clipă ca cercul de ochi să dea înapoi neliniștit și chiar să se retragă puțin, pentru ca îndată ce câinii se liniștiră să se apropie din nou.

— Henry, ce ghinion al dracului să ți se termine muniția!

Bill își sfârși pipa și-l ajută pe tovarășul său să aștearnă culcușul de blană și păturile peste crengile de molift pe care le așezaseră pe zăpadă, înainte de cină.

Henry mormăi ceva și începu să-și dezlege mocasinii.

— Câte cartușe ziceai că ne-au rămas, întrebă el.

— Trei, se auzi răspunsul, și aș fi vrut să fie trei sute. Le-aș fi arătat eu atunci, lua-i-ar naiba!

Ridică pumnul amenințător spre ochii ce sclipeau, apoi își puse cu grijă mocasinii în fața focului.

— De s-ar muia odată gerul, urmă el. Sunt 50F⁴ sub zero de două săptămâni. Ce bine ar fi fost să nu mă fi pornit la drumul ăsta, Henry. Nu-mi place întorsătura pe care o ia. Nu mă prea simt eu în apele mele. Și cum îți spuneam, aș vrea să se sfârșească odată drumul ăsta, să putem sta amândoi în fața focului la Fortul Mc. Gurry, așa cum stăm acum, și să jucăm cărți. Uite ce-aș vrea eu.

Henry mai mormăi ceva și se vârî în culcuș. Nu ațipi bine, că-l trezi glasul tovarășului său.

— Ascultă, Henry, când a venit ăla de-a luat un pește, de ce oare n-or fi sărit câinii pe el? Asta mă frământă pe mine.

— Te frământă prea mult, Bill, răspunse Henry, somnoros. Nu erai așa altădată. Mai tacă-ți gura și culcă-te și să vezi că mâine dimineață o să te simți iară în apele tale. Cred că nu stai bine cu stomacul și d-aiă ești așa.

Cei doi tovarăși dormeau unul lângă altul, în același culcuș, răsufând din greu; focul sta să se stingă și ochii strălucitori strângeau cercul în jurul taberei. De spaimă, câinii se strânseseră grămadă și din când în când mârâiau amenințător la vreo pereche de ochi care se apropiau. La un moment dat se făcu atâta larmă, încât Bill se trezi. Ieși din culcuș cu

4. °F - grade Fahrenheit = 50°F = circa 28°C (n.e.).

băgare de seamă, ca să nu-și trezească tovarășul, și mai puse lemne pe foc. De îndată ce flăcările se înălțară, cercul de ochi se trase înapoi. Mai aruncă o privire spre câinii ghemuiți unul într-altul. Se freca la ochi și se uita la ei cu mai multă atenție. Apoi se strecură din nou sub pături.

— Henry, zise el. Ei, Henry!

Henry mormăi trezindu-se din somn și întreba:

— Ce s-a mai întâmplat?

— Nimic, se auzi răspunsul, numai că i-am numărat din nou și iar sunt șapte.

Henry primi această noutate printr-un mormăit care se transformă în sforăială și adormi din nou.

Dimineața, Henry se trezi primul și îl trase afară din culcuș și pe tovarășul său. Deși era 6 dimineața, mai aveau încă trei ceasuri până să se lumineze de ziuă. Și, în bezna nopții, Henry începu să pregătească gustarea de dimineață, în timp ce Bill împătura așternutul și pregătea sania de plecare.

— Ascultă, Henry, întrebă el pe neașteptate, câți câini ziceai că avem?

— Șase.

— Greșit, proclamă Bill, triumfător.

— Sunt iar șapte, întrebă Henry.

— Nu, cinci; unu a tulit-o.

— La naiba, strigă Henry, mânios, lăsând gătitul și venind să numere câinii.

— Ai dreptate, Bill, spuse el. Grăsanul a șters-o.

— Și a rupt-o la fugă, de parcă scăpăra în urma lui. Nu l-am putut vedea din pricina fumului.

— N-are sorți de scăpare, încheie Henry. L-au înghițit de viu. Pun rămășag că schelălăia când le aluneca pe gâtlej, batu-i-ar Dumnezeu să-i bată!

— Câinele ăsta a fost întotdeauna nebun, zise Bill.

— Dar oricât de nebun o fi un câine, chiar până într-atât nu cred să fie ca s-o tulsească și să-și facă singur felul! Aruncă o privire cercetătoare spre ceilalți câini, prinzând într-o clipă trăsăturile caracteristice ale fiecărui animal. Mă prind că nici unul din ăștia n-ar face așa ceva.

— Nici cu bâta nu-i poți urni de lângă foc, încuviință Bill. Am spus eu întotdeauna ca Grăsanului îi lipsește o doagă.

Iată epitaful unui câine mort pe o pârtie de la miază-noapte, și câți alți câini, câți oameni nu vor fi avut parte nici măcar de unul ca acesta.